

[A. C. D. Petersen.]

mig, at der er noget urimeligt i, at man, hver Gang der forelægges et lille Lovforslag, samtidig i det samme Lovforslag optager en ny Skattebestemmelse. Er det dog ikke rigtigt, at skal Skatterne forhøjes, forhøjer man dem under Finansministerens Ledelse, ikke under Socialministerens?

Vi fra konservativ Side er Modstandere af at øge denne Beskatning, fordi vi mener, at den i Forvejen er urimelig høj. Derfor kan Socialministeren ikke i nogen høj Grad finde os medvirkende til at gennemføre dette. Jeg vil dog paa mit Partis Vegne tilsige en vis Velvilje over for en Videreførelse af den paagældende Lovgivning, men hvis vi i det Udvalg, som jeg venter vil blive nedsat — hvis ikke nogen anden stiller Forslag derom, vil jeg tillade mig at stille et saadant Forslag —, ikke finder en vis Velvilje over for vort Standpunkt, vil en Lovgivning af den Art ikke være os særlig velbehagelig, saa meget mindre som vi mener, at den højtærede Socialministers højtærede Forgænger har tilvejebragt et overmaade stort Lovværk, netop med Hensyntagen til de socialt vanskeligst stillede.

Naar man har gennemført et saadant helt Kompleks af Love, forekommer det mig urimeligt, at man vedbliver at lappe videre. Det var netop en af den fhv. Socialministers stadig tilbagevendende Udtalelser: vi maa have den sociale Lovgivning indrettet saadan, at den er overskuelig, have dens Foranstaltninger i eet Lovværk, saaledes at vi kan overskue, hvorledes den ene Foranstaltning staar i Relation til den anden. Men saa snart dette store Lovværk er blevet gennemført, begynder man paa ny at stykke den sociale Lovgivning ud. Det forekommer mig at være en uheldig Linie, man her følger, og jeg anmoder den højtærede Socialminister om at overtænke dette og maaske finde frem til, at hvis der skal gøres saadanne Afgivelser som foreslaaet, bør disse Afgivelser rettelig foretages ved, at man ændrer selve Socialreformen. Der er jo andre Ting i denne Socialreform, der bør ændres, det er man vist fra alle Sider enig om, saa det vilde ikke være urimeligt, om man indførte Bestemmelser, hvorefter man kunde træffe den her tilsigtede Foranstaltning.

Jeg skal slutte mine Udtalelser med endnu en Gang at pointere, at vi denne Gang som før ved Forhandlinger om denne Lovgivning er bestemte Modstandere af, at man tager Pengene paa en saaledes camoufleret Maade, som man gør det her, idet man indfører en Understøttelseslovgivning paa et

Omraade, hvor den slet ikke hører hjemme. Skal den højtærede Landbrugsministers Udtalelser om, at Kødloven er en Foranstaltning til Hjælp for Landbruget, accepteres som en Realitet, kan man ikke samtidig tage en stor Part af de fremkommende Midler til Brug andetsteds; man kan ikke gaa den Vej at paalægge det Publikum, der forbruger disse Varer, en ekstra Skat, fordi man skal bruge Penge til en social Understøttelse.

Hvis den højtærede Socialminister vil tage Hensyn til disse mit Partis Indvendinger mod Lovforslaget, skal vi være villige til en forstaaende Udvalgsbehandling. Hvis Socialministeren derimod ikke viser Velvilje, vil vor Stilling ikke blive saa velvillig, som den ellers vilde blive. Jeg skal altsaa tilsige vor Medvirkning til at gennemføre Lovforslaget med Forbehold af, at vi kan faa den Indflydelse paa denne Lovgivning, som vi ønsker.

Einer-Jensen: Med Hensyn til Lovforslaget om Forlængelse af Gyldigheden af Loven af 1934 om Fordeling af Oksekød til trængende Personer indtil Udløbet af November 1935 skal jeg tillade mig at anbefale dette Forslag. Det andet Forslag drejer sig jo om Fortsættelse af en Lovgivning, som har bestaaet gennem flere Aar, en Lovgivning, hvis Formaal var at øge Afsætningen af Oksekød, men samtidig at komme de arbejdsløse til Hjælp. Man taler nu om, at man ved at tage af Slagteafgiftens Provenu lovgiver socialt paa en Lov, hvor noget saadant egentlig er urimeligt. Det er dog vist rimeligt at minde om, at den første Lov om Foranstaltninger til Afsætning af Kvæg og Oksekød blev til i Arbejdsløshedsudvalget, og at man den Gang var enig om det urimelige i, at der ikke skulde kunne findes en Ordning, efter hvilken det muliggjordes for de arbejdsløse at faa noget Oksekød.

Jeg beder de ærede Medlemmer huske paa, at hvis man nægter at stille de her omhandlede Midler til Raadighed til dette Formaal, forringer man Afsætningen af Oksekød, fordi de Kunder, man erhverver sig ved Hjælp af Uddeling af Kødmærker, ved Hjælp af denne Forøgelse af Understøttelsen til de arbejdsløse, mister man jo, hvis man ikke gennemfører denne Understøttelse, og derved formindskes Afsætningen af Kreaturerne. Jeg synes derfor ikke, der er noget urimeligt i at gennemføre dette, og det har ogsaa gennem de Aar, vi har lovgivet paa dette Omraade, været saadan, at Midlerne er stillet til Raadighed af Slagteafgiften og er uddelt til de arbejdsløse.